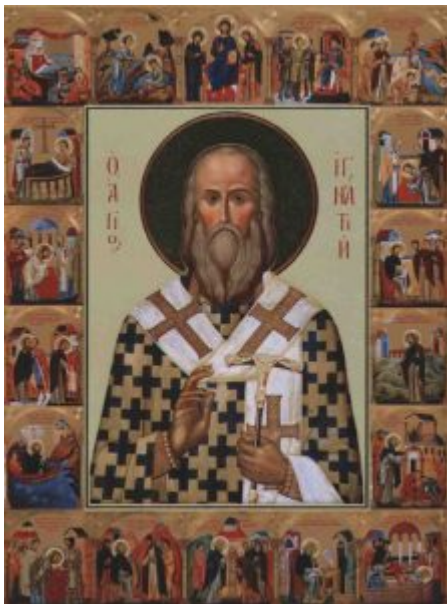
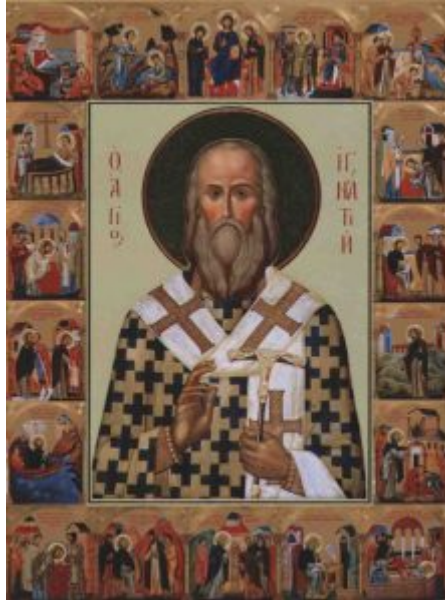

Τὸ ποτήριο τοῦ Χριστοῦ (Ἅγιος Ἰγνάτιος Βριανθανίνον Ἐπίσκοπος Καυκάσου καί Μαύρης Θάλασσας)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Δύο ἀγαπημένοι μαθητές ζήτησαν ἀπό τόν Κύριο θρόνους δόξης

- Αὐτός τούς ἔδωσε τό Ποτήριό Του (Μτ. κ', 23).

Τό Ποτήριο τοῦ Χριστοῦ εἶναι οἱ ὀδύνες.

Σέ ὄσους τό πίνουν ἐδῶ στή γῆ, τό Ποτήριο τοῦ Χριστοῦ ὑπόσχεται μετοχή στή Βασιλεία τῆς χάρις τοῦ Χριστοῦ. Προετοιμάζει γι' αὐτούς τίς καθέδρες τῆς ἐπουράνιας αἰώνιας δόξης.

Στεκόμαστε σιωπηλοί μπροστά στό Ποτήριο τοῦ Χριστοῦ , δέν μπορεί κανείς οὔτε νά παραπονεθεῖ γι' αὐτό, οὔτε νά τό ἀπορρίψει γιατί Αὐτός πού μᾶς ἔδωσε ἐντολή νά τό γευτοῦμε, πρῶτος ὁ ἴδιος τό ἤπια.

Ὡ, δέντρο τῆς γνώσης τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ ! Σκότωσες τούς προγόνους μας στόν Παράδεισο, τούς ἐξαπάτησες μέ τήν πλάνη τῆς σαρκικῆς ἀπόλαυσης καί τήν πλάνη τῆς λογικῆς. Ὁ Χριστός, ὁ Λυτρωτής τῶν πεπτωκότων, ἔφερε τό Ποτήριο τῆς σωτηρίας σ' αὐτόν τόν κόσμο, στούς πεπτωκότες καί ἐξόριστους ἀπό τόν Παράδεισο. Ἡ πίκρα αὐτοῦ τοῦ Ποτηρίου καθαρίζει τήν καρδιά ἀπό τήν ἀπαγορευμένη, καταστροφική καί ἀμαρτωλή ἀπόλαυση μέσω τῆς ταπείνωσης πού ρέει ἀπ' αὐτό μέ ἀφθονία, νεκρώνεται ἡ ἔπαρση ἀπό τή γνώση σέ σαρκικό ἐπίπεδο. Γι' αὐτόν πού πίνει ἀπό τό Ποτήριο μέ πίστη καί ὑπομονή, ἡ αἰώνιος ζωή, πού ἔχασε δοκιμάζοντας τόν ἀπαγορευμένο καρπό, ἐπανακτᾶται.

«Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι»(Ψ. 115, 4)

Ὁ χριστιανός ἀποδέχεται τό Ποτήριο ὅταν ὑπομένει τίς ἐπίγειες δοκιμασίες μέ πνεῦμα ταπείνωσης, ὅπως διδάσκεται ἀπό τό Εὐαγγέλιο.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἔβγαλε τό μαχαίρι του γιά νά ὑπερασπιστεῖ τόν θεάνθρωπο, πού ἦταν περικυκλωμένος ἀπό τόν ὄχλο ἀλλά ὁ πρᾶος Ἰησοῦς εἶπε στόν Πέτρο: «βάλε τήν μάχαιραν εἰς τήν θήκην· τό Ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ Πατήρ, οὐ μή πίνω αὐτό;» (Ἰω. ιη´ 11)

Ἔτσι κι ἐσύ, ὅταν σέ περικυκλώνουν συμφορές, θά πρέπει νά παρακαλεῖς καί νά ἐνισχύεις τήν ψυχή σου λέγοντας : «Τό Ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ Πατήρ, οὐ μή πίνω αὐτό ; »

Οἱ Φαρισαῖοι σκέπτονται μοχθηρά, ὁ Ἰούδας προδίδει, ὁ Πιλάτος διατάσσει τήν παράνομη θανάτωση, οἱ στρατιῶτες τῆς ἐξουσίας ἐκτελοῦν τήν ἐντολή του. Μέσω τῶν ἄνομων πράξεών τους ὅλοι αὐτοί ἐτοίμασαν τή δική τους ἀληθινή καταδίκη. Μήν ἐτοιμάζεις γιά τον ἑαυτό σου τήν ἴδια καταδίκη, ὄντας μνησικάκος, ζητώντας καί σχεδιάζοντας ἐκδίκηση, ἀγανακτώντας μέ τούς ἐχθρούς του.

Ὁ ἐπουράνιος Πατήρ εἶναι παντοδύναμος καί παντογνώστης: βλέπει τήν ὁδύνη σου καί ἂν τό ἔβρισκε ἀπαραίτητο καί συμφέρον νά ἀποσύρει τό Ποτήριο ἀπό σένα, σίγουρα θά τό ἔκανε.

Ὁ Κύριος – ὅπως οἱ Γραφές καί ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μαρτυροῦν – συχνά ἐπέτρεψε θλίψεις στούς ἀγαπημένους Του καί συχνά ἀπέτρεψε θλίψεις ἀπό αὐτούς, σύμφωνα μέ τούς ἀκατάληπτους δρόμους τῆς Θείας Προνοίας.

Ὅταν ἔρχεσαι ἀντιμέτωπος μέ τό Ποτήριο, ἀπόστρεψε τό βλέμμα σου ἀπό τούς ἀνθρώπους πού σοῦ τό δίνουν· σήκωσε τά ματια σου στόν Οὐρανό καί πές : «Τό Ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ Πατήρ, οὐ μὴ πῖω αὐτό;»

«Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι». Δέν μπορῶ νά ἀρνηθῶ τό Ποτήριο, τήν ὑπόσχεση τοῦ ἐπουραίου καί αἰωνίου ἀγαθοῦ. Ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ μοῦ διδάσκει τήν ὑπομονή ὅταν λέει : «... διά πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Πρ. ιδ´ 22). Πῶς μπορεῖ κανεῖς νά ἀρνηθεῖ τό Ποτήριο πού εἶναι ὁ τρόπος νά κερδίσεις τήν Βασιλεία καί νά ἀυξηθεῖς μέσα σ´ αὐτήν; Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι – τή δωρεά τοῦ Θεοῦ.

Τό Ποτήριο τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ὁ μέγας Παῦλος γράφει πρὸς τούς Φιλιππησίους, «ὅτι ἡμῖν ἐχαρίσθη τό ὑπέρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τό εἰς αὐτόν πιστεύειν, ἀλλά καί τό ὑπέρ αὐτοῦ πάσχειν» (Φιλ. α´, 29)

Λαμβάνεις τό Ποτήριο τό ὁποῖο φαινομενικά προέρχεται ἀπό ἀνθρώπινα χέρια. Τί σέ νοιάζει ἐσένα ἂν αὐτός πού σοῦ τό δίνει ἐνεργεῖ δίκαια ἢ ἄδικα; Ὡς ἀκόλουθος τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ἔγνοια σου εἶναι νά φέρεσαι ἐνάρετα· νά λάβεις τό Ποτήριο μέ εὐγνωμοσύνη πρὸς τό Θεό καί μέ ζωντανή πίστη καί γενναῖα νά τό πιεῖς ὡς τόν πάτο.

Λαμβάνοντας τό Ποτήριο ἀπό ἀνθρώπινα χέρια, θυμήσου ὅτι εἶναι Ποτήριο ἀπό Αὐτόν, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι μόνον ἀθῶος ἀλλά καί πανάγιος. Σκεπτόμενος αὐτό, θυμήσου καί ἐσύ καί οἱ ἄλλοι πάσχοντες ἀμαρτωλοί, τά λόγια πού ὁ μακάριος καί φωτισμένος ληστής στά δεξιά τοῦ ἐσταυρωμένου Θεανθρώπου εἶπε «ἄξια ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν ... μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λκ. κγ´, 41 – 42)

Καί τότε στρεφόμενος πρὸς τούς ἀνθρώπους θά τούς πεῖς : Μακάρι ἐσεῖς πού εἴστε τά μέσα τῆς δικαιοσύνης καί τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι ἐσεῖς ἀπό τοῦ νῦν καί ἔως τοῦ αἰῶνος! (Ἄν δέν εἶναι σέ θέση νά κατανοήσουν καί νά δεχθοῦν τούς λόγους σας, μή ρίχνετε τούς πολύτιμους μαργαρίτες σας τῆς ταπείνωσης κάτω ἀπό τά πόδια ἐκείνων πού δέν μποροῦν νά τούς ἐκτιμήσουν, ἀλλά πεῖτε αὐτούς

τούς λόγους νοερά, στην καρδιά σας).

Μ' αυτό και μόνο θά εκπληρώσεις τήν έντολή του Εύαγγελίου πού λέει : «άγαπάτε τούς έχθρούς ύμῶν, εύλογεΐτε τούς καταρωμένους ύμᾶς» (Μτ. ε΄, 44).

Γιά εκείνους πού σ' ἔχουν προσβάλει καί σ' ἔχουν ἔξοργίσει, προσευχήσου στόν Κύριο ὅ,τι ἔχουν κάνει γιά σένα νά ανταμοιφθεΐ μέ μιά προσωρινή εύλογία καί μέ αἰώνια ανταμοιβή σωτηρίας, καί ὅταν αὐτοί θά στέκονται ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ γιά νά κριθοῦν, νά μετρηθεΐ γι' αὐτούς ὡς πράξη ἀρετῆς.

Παρόλο πού ἡ καρδιά σου δέν θέλει νά ἐνεργεΐ ἔτσι, βίασέ την. Γιατί μόνο ὅσοι ἀσκοῦν βία στήν ἴδια τους τήν καρδιά, γιά νά εκπληρῶνουν τίς ἐντολές τοῦ Εύαγγελίου, μποροῦν νά κληρονομήσουν τόν Οὐρανό.

Ἄν δέν θέλεις νά ἐνεργεΐς μ' αὐτόν τόν τρόπο, τότε δέν θέλεις νά εἶσαι ἀκόλουθος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κοίταξε βαθιά μέσα σου καί ἐρεύνησε : μήπως ἔχεις βρεΐ ἄλλον δάσκαλο, τόν δάσκαλο τοῦ μίσους -τόν διάβολο -καί ἔχεις πέσει ὑπό τήν ἐξουσία του ;

Εἶναι μεγάλο ἀμάρτημα κανεΐς νά προσβάλλει ἢ νά καταπιέζει τόν πλησίον του· εἶναι πολύ πιά μεγάλο ἀμάρτημα τό νά σκοτώσει. Ὅμως ὅποιος μισεΐ αὐτόν πού τόν καταπιέζει, πού τόν συκοφαντεΐ, πού τόν προδίδει, πού τόν σκοτώνει, καί ὅποιος σκέφτεται ἀρρωστημένα γι' αὐτούς καί παίρνει ἐκδίκηση ἀπ' αὐτούς, διαπράττει ἀμάρτημα πολύ κοντινό μέ τό δικό τους. Μάταια παριστάνει στόν ἑαυτό του καί στούς ἄλλους τόν ἐνάρετο. «Πᾶς ὁ μισῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί», κηρύττει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης, ὁ ἀγαπημένος μαθητής τοῦ Χριστοῦ. (Α΄ Ἰω. γ΄ 15)

Ἡ ζωντανή πίστη στόν Χριστό διδάσκει καθέναν νά παίρνει τό Ποτήριο τοῦ Χριστοῦ, καί τό Ποτήριο τοῦ Χριστοῦ ἐμπνέει δίνει ἀνδρεία καί παράκληση στήν καρδιά.

Τί μαρτύριο - τί μαρτύριο κόλασης -νά παραπονιέται ἢ νά γογγύζει κανεΐς μπροστά στό πρό αἰώνων ἠτοιμασμένο Ποτήριο ἐξ οὐρανοῦ!

Ὁ γογγυσμός, ἡ ἀδημονία, ἡ λιποψυχία καί εἰδικά ἡ ἀπόγνωση εἶναι ἀμαρτίες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ -εἶναι τά παιδιὰ τῆς ἀμαρτωλῆς ἀπιστίας, ἐκτρώματα.

Είναι άμαρτωλό τό νά παραπονιόμαστε γιά τόν πλησίον μας, όταν καί είναι άκόμα πιά άμαρτωλό όταν αυτός είναι τό μέσο τοῦ μαρτυρίου μας φωνάζουμε γιά τό Ποτήριο, τό όποιο έρχεται γιά μάς άπευθείας άπό τόν οὐρανό, άπό τό δεξί χέρι τοῦ Θεοῦ.

Όποιος πίνει τό Ποτήριο μέ εύγνωμοσύνη πρός τόν Θεό καί εύλογώντας τόν πλησίον του, λαμβάνει θεία ανάπαυση, τήν χάρη τῆς εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ. Είναι σάν άπό τώρα νά άπολαμβάνει τόν πνευματικό Παράδεισο τοῦ Θεοῦ.

Οἱ προσωρινές θλίψεις είναι άπό μόνες τους άσήμαντες: τούς προσδίδουμε άξία μέ τήν προσκόλλησή μας στή γῆ καί σέ όλα τά διεφθαρμένα πράγματα καί μέ τήν ψυχρότητά μας πρός τόν Χριστό καί τήν αἰωνιότητα.

Εἶσαι διατεθειμένος νά υπομείνεις τήν πικρή καί άποκρουστική γεύση τῶν φαρμάκων· νά υπομείνεις τόν όδυνηρό άκρωτηριασμό καί καυτηριασμό τῶν άκρων σου· νά υπομείνεις τήν πείνα, τήν παρατεταμένη άπομόνωση στό δωμάτιό σου· εἶσαι διατεθειμένος νά υπομείνεις όλα αυτά προκειμένου νά άποκατασταθεῖ ἡ υγεία τοῦ σώματός σου, τό όποιο άφοῦ γιαντρευτεῖ, σίγouρα πάλι θά άρρωστήσει καί σίγouρα θά πεθάνει καί θά άποσυντεθεῖ. Ὑπόμεινε τότε καί τήν πίκρα τοῦ Ποτηρίου τοῦ Χριστοῦ τό όποιο θά φέρει ἴαση καί αἰώνια μακαριότητα στήν άθάνατη ψυχή σου.

Ἄν τό Ποτήριο σοῦ φαίνεται άφόρητο, άδυσώπητο, τότε άποκαλύπτει ότι παρόλο πού φέρεις τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, δέν ανήκεις στόν Χριστό.

Γιά τούς άληθινούς άκολουθούς τοῦ Χριστοῦ, τό Ποτήριο τοῦ Χριστοῦ είναι Ποτήριο χαρᾶς. Ἔτσι οἱ άγιοι Άπόστολοι, άφοῦ τούς έδειραν στή σύναξη τῶν πρεσβυτέρων τῶν Ἰουδαίων, «έπορεύοντο χαίροντες άπό προσώπου τοῦ συνεδρίου, ότι υπέρ τοῦ όνόματος Αὐτοῦ κατηξιώθησαν άτιμασθῆναι» (Πρ. ε΄, 40-41)

Ὁ δίκαιος Ἰώβ άκουσε πικρά μαντάτα. Ἡ μιά εἶδηση μετά τήν άλλη διαπερνοῦσαν τήν ασάλευτη καρδιά του· ἡ τελευταία άπό αυτές ἦταν ἡ πιο όδυνηρή -όλοι οἱ υιοί καί οἱ θυγατέρες εἶχαν πεθάνει μέ σκληρό καί βίαιο θάνατο. Μέσα στή μεγάλη όδύνη του, ό δίκαιος Ἰώβ διέρρηξε τά ιμάτιά του, έριξε στάχτη στό κεφάλι του καί μέ άκλόνητη πίστη έπεσε κάτω καί προσκύνησε τόν Κύριο καί εἶπε: «Γυμνός έξῆλθον έκ κοιλίας μητρός μου, γυμνός καί άπελεύσομαι έκεῖ· ό Κύριος έδωκεν, ό Κύριος άφείλατο· ως τῷ Κυρίῳ έδοξεν, οὔτω και έγένετο· εἶη τό όνομα Κυρίου εύλογημένον εἰς τούς αἰῶνας» (Ἰώβ α΄, 21-22)

Ἐμπιστεύσου τήν καρδιά σου μέ άπλότητα σέ Αὐτόν άπό τόν όποιο Ἐκεῖνος γνωρίζει τή δόση άπό τό είναι μετρημένες καί οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς σου

λυτρωτικό Ποτήριο πού πρέπει νά λάβεις.

Νά συλλογίζεσαι συχνά τόν Ἰησοῦ, νά στέκεται μπροστά σέ αὐτούς πού Τόν θανάτωσαν - «ὡς ἀμνός ἄφωνος ἐνώπιον τοῦ κείραντος αὐτόν». Παραδόθηκε πρὸς θάνατο, νά σφαγιαστεῖ ὡς πρόβατο ἀνυπεράσπιστο. Μεῖνε μέ τό βλέμμα καρφωμένο σέ Αὐτόν καί ὁ πόνος σου θά μεταμορφωθεῖ σέ οὐράνια πνευματική γλυκύτητα. Οἱ πληγές τῆς καρδιάς σου θά γιατρευτοῦν ἀπό τίς πληγές τοῦ Ἰησοῦ.

«Ἐἴτε ἕως τούτου», εἶπε ὁ Κύριος σέ αὐτούς πού θέλησαν νά Τόν ὑπερασπιστοῦν στόν Κῆπο τῆς Γεσθημανῆ, καί ἴασε τό κομμένο αὐτί τοῦ δούλου τοῦ ἀρχιερέα. (Λκ. κβ', 51)

«Δοκεῖς ὅτι οὐ δύναμαι ἄρτι παρακαλέσαι τόν πατέρα μου, καί παραστήσει μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων ;», εἶπε ὁ Κύριος σέ ἐκεῖνον πού προσπάθησε νά πάρει τό Ποτήριο ἀπ' Αὐτόν (Μτ. κστ' 23)

Σε καιρούς θλίψεων μὴν ψάχνεις τή βοήθεια ἀπό τούς ἀνθρώπους· μὴν ξοδεύεις τή δύναμη τῆς ψυχῆς σου ἀναζητώντας αὐτήν τήν ἀνίσχυρη βοήθεια. Νά ἀναμένεις τή βοήθεια ἀπό τό Θεό: μετά ἀπό δική Του ἐντολή καί ὅταν Ἐκεῖνος θέλει, θά ἔρθουν οἱ ἄνθρωποι πρὸς βοήθειά σου.

Ὁ Κύριος παρέμεινε σιωπηλός ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου καί τοῦ Ἡρώδου, δέν ἔκανε καμία προσπάθεια νά ὑπερασπιστεῖ τόν ἑαυτό Του. Μιμήσου αὐτήν τήν ἀγία καί σοφή σιωπή Του ὅταν βλέπεις τούς ἐχθρούς σου νά σέ κατηγοροῦν προσπαθώντας νά κρύψουν τίς μοχθηρές προθέσεις τους κάτω ἀπό τό πρόσχημα τῆς ὀρθοφροσύνης.

Εἴτε τό Ποτήριο ἔρχεται σταδιακά σάν σύννεφα πού βαθμιαῖα πυκνώνουν, εἴτε ξαφνικά σάν λυσσωδῆς ἀνεμοστρόβιλος, πές στό Θεό «Γεννηθήτω τό θέλημά Σου».

Εἶσαι μαθητής, ἀκόλουθος καί διάκονος τοῦ Ἰησοῦ. Καί ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «ἐάν ἐμοί διακονῆ τίς, ἐμοί ἀκολουθεῖτω, καί ὅπου εἰμί ἐγώ, ἐκεῖ καί ὁ διάκονος ὁ ἐμός ἔσται» (Ἰω, ιβ' 26). Ὅμως ὁ Ἰησοῦς πέρασε τή ζωή Του πάνω στή γῆ μέσα σέ ὀδύνες· καταδιωκόταν ἀπό τή γέννησή Του μέχρι τόν τάφο· ἀπό τά σπάργανα ὁ φθόνος ἐτοίμαζε γι' Αὐτόν ἕνα βίαιο θάνατο. Οὔτε καί κατέπαυσε ὁ φθόνος ἐπιτυγχάνοντας τό σκοπό αὐτό, ἀλλά προσπάθησε νά ξεριζώσει ὅποιαδήποτε ἀνάμνησή Του πάνω στή γῆ.

Ἀκολουθώντας Τον, ὅλοι οἱ ἐκλεκτοί τοῦ Κυρίου περνοῦν ἀπό τό δρόμο τῶν προσωρινῶν θλίψεων πού ὁδηγεῖ στή μακάρια αἰωνιότητα. Ὅσο οἱ σαρκικές ἀπολαύσεις κυριαρχοῦν πάνω μας, εἶναι ἀδύνατο νά ὑπερισχύσει μέσα μας ἡ πνευματική κατάσταση. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού ὁ Κύριος ἀδιάκοπα προσφέρει τό

Ποτήριό Του σέ ὄσους ἀγαπᾶ, γιά νά τούς κρατήσῃ νεκρούς γιά τόν κόσμον καί νά τούς καταστήσῃ ἱκανούς νά ζήσουν ἢ ζωὴ τοῦ Πνεύματος. Ὁ Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος εἶπε :Αὐτός στόν ὁποῖο στέλνονται ἀδιάκοπα θλίψεις, εἶναι κάτω ἀπό τήν ἰδιαίτερη φροντίδα τοῦ Θεοῦ». Ὡστόσο, μήν ἐκθέτετε τόν ἑαυτό σας παράτολμα σέ βάθη θλίψεων, γιατί αὐτό εἶναι ὑπερήφανη αὐτοπεποίθηση. Προσευχηθεῖτε στό Θεό, νά ἀλλά ὅταν αὐτές ἔρθουν ἀπό μόνες τους, ἀποτρέψῃ τίς θλίψεις καί τίς δοκιμασίες μήν τίς φοβηθεῖτε, μή νομίζετε ὅτι ἦρθαν τυχαῖα, συμπτωματικά. Ὅχι, ἐπετράπηκαν ἀπό τήν ἀνεξιχνίαστη Πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Γεμάτοι πίστη, μέ καρτερικότητα καί μεγαλοψυχία πού πηγάζουν ἀπ' αὐτήν, κολυμπεῖστε ἄφοβα ἐν μέσῳ τῆς σκοτεινῆς καί ἄγριας καταιγίδας πρὸς τό εἰρηνικό λιμάνι τῆς αἰωνιότητος : τό ἀόρατο χέρι τοῦ Ἰησοῦ θά σᾶς ὀδηγεῖ.

Μέ ταπείνωση καί ἀπόλυτη προσήλωση μάθετε τήν προσευχή τήν ὁποία προσέφετε ὁ Κύριος πρὸς τόν Πατέρα Του στόν Κῆπο τῆς Γεσθημανῆ, στίς δύσκολες ὥρες τοῦ πόνου πρῖν ἀπό τό Πάθος Του καί τό θάνατο στό Σταυρό. Μ' αὐτή τήν προσευχή ἀντιμετωπίστε καί ὑπερνικῆστε κάθε θλίψη. «Πάτερ μου,» προσευχήθηκε πλήν οὐχ ὁ Λυτρωτής μας, «εἰ δυνατόν ἐστὶ, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τό ποτήριον τοῦτο ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ» (Μτ. κστ', 39)

Προσευχηθεῖτε στό Θεό νά ἀποτρέψῃ τίς δυστυχίες καί ταυτόχρονα ἀποποιηθεῖτε τοῦ θελήματός σας, σάν νά εἶναι ἁμαρτωλό θέλημα, τυφλό. Ἐμπιστευθεῖτε τόν ἑαυτό σας, τήν ψυχὴ καί τό σῶμα σας, τίς περιστάσεις τῆς ἡμέρας καί τοῦ μέλλοντος, ἐμπιστευθεῖτε τά πλησιέστερα στήν καρδιά σας, στο πανάγιο καί πάνσοφο θέλημα τοῦ Θεοῦ.

«Γρηγορεῖτε καί προσεύχεσθε ἵνα μή εἰσέλθητε εἰς πειραμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον ἢ δέ σὰρξ ἀσθενής» (Μτ. κστ' 41). Ὅταν περικυκλώνεστε ἀπό θλίψεις νά προσεύχεστε περισσότερο, ὥστε νά ἐλκύσετε τήν ἰδιαίτερη χάρη τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐσᾶς. Μόνο μέ τή βοήθεια αὐτῆς τῆς χάρης μποροῦμε νά ξεπεράσουμε τίς ἐγκόσμιες δυστυχίες.

Ὅταν λάβετε ἀπό τόν Οὐρανό τό δῶρο τῆς ὑπομονῆς, νά εἴστε προσεκτικοί μέ τόν ἑαυτό σας καί νά ἐπαγρυπνεῖτε, ὥστε νά κρατήσετε καί νά διατηρήσετε μέσα σας τή χάρη τοῦ Θεοῦ, διαφορετικά ἢ ἁμαρτία θά εἰσβάλλῃ χωρὶς νά τό καταλάβετε στήν ψυχὴ ἢ στό σῶμα σας καί θά διώξῃ αὐτή τή χάρη.

Ἀλλά ἐάν ἀπό ἀπροσεξία καί ἀμέλεια ἀφήσετε τήν ἁμαρτία νά εἰσβάλλῃ μέσα σας, καί εἰδικά ἐκεῖνο τό πάθος πρὸς τό ὁποῖο ἢ ἀσθενής σὰρκα σας εἶναι ἰδιαίτερα ἐπιρρεπῆς καί τό ὁποῖο σπιλῶνει τό σῶμα καί τήν ψυχὴ, τότε ἢ χάρις θά φύγῃ ἀφήνοντάς σας ἀπογυμνωμένους καί μόνους. Τότε θλίψη, σταλμένη γιά τή σωτηρία καί τήν τελειώσή σας, θά πέσει βαριά πάνω σας, θά σᾶς συντρίψῃ μέ

λύπη, κατάθλιψη, απόγνωση, ως κάποιον πού κρατᾶ τό δῶρο τοῦ Θεοῦ χωρίς τήν πρέπουσα εὐσέβεια πρός τό δῶρο. Βιαστεῖτε νά ἐπαναφέρετε τήν ἀγνότητα στήν καρδιά σας μέ ἀληθινή καί ἀκλόνητη μετάνοια καί μέσω τῆς ἀγνότητας, τό δῶρο τῆς ὑπομονῆς· ἀφοῦ αὐτό τό δῶρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπαναπαύεται μόνο στούς ἀγνοῦς.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ἔψαλλαν ὕμνο χαρᾶς ἐν μέσω φλογισμίνων καμίνων, ὅταν περπατοῦσαν πάνω σέ καρφιά, σέ κοφτερά μαχαίρια, ὅταν κάθονταν σέ καζάνια βραστοῦ νεροῦ ἢ λαδιοῦ. Ἔτσι καί ἡ δική σας καρδιά θά εὐφρανθεῖ ὅταν μέ τήν προσευχή ἐλκύσετε τή δωρεά τῆς χάριτος καί τή διαφυλάξετε μέ διαρκῆ προσοχή τοῦ ἑαυτοῦ σας. Τότε ἡ καρδιά σας θά ψάλλει ὕμνους ἐν μέσω συμφορῶν καί τρομερῶν θλίψεων, δοξάζοντας καί εὐχαριστώντας τόν Θεόν.

Ὁ νοῦς ἐξαγνισμένος ἀπό τό Ποτήριο τοῦ Χριστοῦ, προικίζεται μέ πνευματική ὄραση· ἀρχίζει νά βλέπει τήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ πού ἀγκαλιάζει τά πάντα, καί εἶναι ἀόρατη μέ τά σαρκικά μάτια· βλέπει τήν ἀπεραντοσύνη τῆς αἰωνιότητος οἰκεία· βλέπει τό Θεό στὰ θαυμαστά ἔργα Του, στή δημιουργία Του καί τήν ἐπαναδημιουργία τοῦ σύμπαντος. Τότε ἡ ἐπίγεια ζωή ἀρχίζει νά φαίνεται σάν ἕνα σύντομο ταξίδι, τοῦ ὁποῦ τά γεγονότα εἶναι ὄνειρα, τοῦ ὁποῦ οἱ εὐλογίες δέν εἶναι παρά σύντομες ὀπτικές ἀπάτες, βραχεῖες λόγῳ τῶν ἐπικίνδυνων παρανοήσεων τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιάς.

Τί καρπούς φέρουν οἱ προσωρινές θλίψεις γιά τήν αἰωνιότητα; Ὅταν ἀποκαλύφθηκε ὁ Παράδεισος στόν Ἀπόστολο Ἰωάννη, μέ ἕνα ἀμέτρητο πλῆθος φορέων τοῦ φωτός, ντυμένων στά ἄσπρα, ἐξυμνώντας τή σωτηρία καί τή μακαριότητά τους ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, ἕνας ἀπό τούς κατοικοῦντες στή Βασιλεία τόν ρώτησε: «οὔτοι οἱ περιβεβλημένοι τάς στολάς τάς λευκάς τίνες εἰσί καί πόθεν ἦλθον;» «καί εἶρηκα αὐτῶ» λέει ὁ Ἅγιος καί θεῖος Ἰωάννης «Κύριε μου, σύ οἶδας». Τότε ὁ πρεσβύτερος ἀπάντησε στόν Ἅγιο Ἰωάννη οὔτοι εἰσίν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καί ἔπλυναν τάς στολάς αὐτῶν καί ἐλεύκαναν αὐτάς ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου. Διά τοῦτο εἰσίν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καί λατρεύουσιν αὐτῷ ἡμέρας καί νυκτός ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ. Καί ὁ καθημένος ἐπί τοῦ θρόνου σκηνώσει ἐπ' αὐτούς. Οὐ πεινάσουσιν ἔτι οὐδί πᾶν καῦμα, ὅτι τό ἀρνίον τό ἄνα μέσον τοῦ θρόνου ποιμαίνει αὐτούς, καί ὀδηγήσει αὐτούς ἐπί ζωῆς πηγᾶς ὑδάτων, καί ἐξαλείψει ὁ Θεός πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν» (Ἀποκ. ζ' 13-17)

Ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τό Θεό εἶναι αἰώνιο μαρτύριο στήν κόλαση, αἰώνια ἐπαφή μέ τόν διάβολο καί διαβολικούς ἀνθρώπους· μέ φλόγες, πικρό ψύχος, τό σκοτάδι τῆς Γέεννας· αὐτό εἶναι ἡ πραγματική ὀδύνη. Αὐτό εἶναι μαρτύριο τεράστιο, φρικτό καί ἀβάσταχτο. Ἡ ἀπόλυτη παράδοση στήν ἠδύτητα τῶν ἐπίγειων ἀπολαύσεων ὀδηγεῖ

σέ μεγάλο αιώσιο μαρτύριο.

Τό Ποτήριο τοῦ Χριστοῦ σώζει ἀπό αὐτό τό μαρτύριο ὅποιον πιεῖ ἀπ' αὐτό μέ εὐχαριστία καί δοξολογία πρὸς τόν πανάγαθο Θεό, ὁ Ὅποιος μέσω τοῦ πικροῦ Ποτηρίου τῶν προσωρινῶν θλίδων ἐκχωρεῖ στόν ἄνθρωπο τό ἄμετρο καί αἰώσιο ἔλεός Του.

Πηγή: agiazoni.gr